

der medvirker et betydeligt antal politibetjente. I praksis vil det sige mindst 9 politifolk fra uropatruljen plus 13 politifolk fra beredskabsafdelingen.

Alle andre steder i København kan patruljering foregå ved 2 politifolk i en patruljevogn eller ved fodpatruljering af en enkelt eller 2 politifolk.

Da Københavns politi af ressourcemæssige grunde er afskåret fra at foretage samme patruljering i Christiania som i det øvrige København, må Christiania-området naturnødvendigt tiltrække kriminelle og andre lyssky personer, hvilket synes bekræftet ved uropatruljens opgørelser.«

Med skrivelsen er fremsendt fortegnelser over våben, narkotika og tyvekoster samt dansk og fremmed valuta beslaglagt i Christiania-området i perioden december 1984-juni 1985.

Forsvarsministeriet, der repræsenterer ejeren af Christiania-området – staten – blev ved skrivelse af 31. maj 1985 anmodet om en udtalelse og har i skrivelse af 12. september 1985 svaret, at forsvarsministeriet under forudsætning af, at betingelserne i restaurationsloven for at meddele bevilling er opfyldt, ikke har bemærkninger hertil.

Sagen har været behandlet i nævnets møde den 13. september 1985.

For ansøgeren mødte landsretssagfører Jan Schultz-Lorentzen med Ole Monnerup, Brian Nielsen og Jacob Reddersen fra »Christianias Værtshusråd«. Endvidere mødte socialrådgiver Tine Bryld.

For Københavns politi mødte vicepolitidirektør F. Hasselriis, politiadvokat Roar Christophersen og politikommissær Tage Klausen.

Landsretssagfører Schultz-Lorentzen nedlagde påstand om, at ansøgningerne om bevilling imødekommes som ansøgt.

Han henviste til tidligere skriftlige indlæg og fremhævede, at folketinget ved sin de facto anerkendelse af Christiania havde taget de samfundsmæssige hensyn i betragtning, som ifølge restaurationsloven skal tilgodeses ved meddelelse af alkoholbevilling. I øvrigt opfyldte ansøgeren »Christianias Værtshusråd« betingelserne for at opnå de ansøgte bevillinger, og som sagen forelå oplyst, måtte foreningen anses for at have et retskrav på at opnå bevillingerne.

Det var ikke rimeligt at bedømme forholdene i restaurationsloven på grundlag af de nuværende ledes drift af disse, således som det var sket ved de observationer, politiet havde foretaget i marts måned 1984 og påny i maj måned 1985. Det var meningen, at en ny ledelse, »Christianias Værtshusråd«, skulle overtage driften, men det kunne foreningen ikke lovligt gøre, før der var meddelt bevilling. Foreningen havde således ingen kompetence over for de nuværende »indehavere«. Der kunne derfor heller ikke være tale om at ansætte bestyrere, da også dette forudsatte en godkendelse i medfør af restaurationsloven. Det var rigtigt, at der ikke blev udbetalt arbejds løn i sædvanlig forstand, idet dette forudsatte indeholdelse af A-skat, og et sådant regnskab evnede man endnu ikke at føre.

Med henvisning til forslag til folketingsbeslutning af 29. marts 1985 om Christianias fremtid og det heri indeholdte punkt om lovliggørelse af værtshusforholdene på Christiania udtalte landsretssagfører Schultz-Lorentzen, at det således også ville være i overensstemmelse med ønsker i folketinget, om landsbevillingsnævnet imødekom ansøgningerne om alkoholbevillinger. Ansøgeren var indstillet på at acceptere en til 1 eller 2 år begrænset bevilling, såfremt nævnet måtte finde en sådan begrænsning ønskelig.

Vicepolitidirektør Hasselriis udtalte, at Københavns politi havde været positivt indstillet over for spørgsmålet om en normalisering af forholdene på Christiania også i relation til restaurationslovens bestemmelser. I den tid, behandlingen af dette spørgsmål havde stået på, havde de kredse, der beherskede restaurationsloven, imidlertid ikke medvirket til en normalisering. En sådan kunne udmærket have været forberedt og hidført, selv om bevillingsspørgsmålet var uafklaret. Der var således ikke noget i vejen for at udpege ansvarlige bestyrere, selv om disse kun kunne godkendes af myndighederne i forbindelse med meddelelse af bevilling. Der kunne være taget skridt til at forberede ordnede regnskabs- og skatteforhold, men intet var i orden. Observationerne i marts 1984 var blevet bekræftet i maj 1985 og påny i august i år, hvor politiets bevillingsafdeling havde besøgt området. Ingen dér antrufne kendte noget til foreningens organisation og styrelse. Der kunne ikke fæstes lid til, at der